

Čarovniška knjiga III

ali

kako
je izginila
gora

Alenka Klopčič

ilustrirala Marta Bartolj

Sarin veseli petek

“**H**ej, Sara, kje pa je danes čarapino?" je sestro presenečeno vprašala Tara, ki je z zaspanim korakom ravnokar vstopila v kuhinjo.

"Dobro jutro tudi tebi, sestrica," je odvrnila vidno namrgodena Sara, medtem ko je zalivala kaktus na okenski polici v kuhinji.

"Dobro jutro, Sara, dobro jutro, Dondalabumba!" je živahno pozdravila Lara, ki je kar priletela po stopnišču v kuhinjo. "Kaj ni lep dan danes?" je bila navdušena.

"No, danes ste pa resnično vse prav posebne volje," je zamomljala Dondalabumba.

"Kaj pa je?" se je Lara obrnila k Tari.

"Ne sprašuj mene. Jaz sem samo vprašala po čarapinu," ji je odgovorila Tara. A še preden je dokončala stavek, je Sara pristavila: "Ja, še preden me je sploh pozdravila!"

"No, dobro jutro, sestrica draga," se je globoko priklonila Tara.

Še preden se je povsem dvignila iz globokega priklona, pri čemer je vidno pretiravala, je Sara še bolj namrgodeno pihnila in odvihrala iz kuhinje.

"Kaj pa je danes z njo?" je Lara osuplo vprašala Dondalabumbo.

"Punci, ne bi želela tožariti. Same se pogovorite. Naj pa vama namignem, da se Sara počuti malce iz-

koriščeno, ko takole vsako jutro vstaja in vaju razvaja z njenim čarapinom, v zameno pa pogosto ne dobi niti pozdrava," je odvrnila buča Dondalabumba.

"Saj jo pozdraviva," je bila še bolj osupla Lara.

"Ja, no," se je odhrkala Tara. "Morda mi je res že postalo samoumevno, da me zjutraj zbudi vonj Sarinega čarapina in potem vedno prihitim v kuhinjo le z mislijo nanj."

"Potem se ji pa res morava odkupiti," je sklenila Lara.

"Samo po pameti!" je zavpila za njima Dondalabumba, ko sta dekleti že stekli skozi vhodna vrata.

Ubrali sta bližnjico po veliko bolj strmi poti do šole, da bi dohiteli Saro, ki je odšla po vrhu grička,

na katerem je stala njihova pisana hiška, in jo nato mahnila proti vznožju Limbarske gore.

"Še danes, Sara. Potem pa malo počitka in nobene Limbarske gore," si je govorila, ko je imela za seboj že prve korake po hribu navzgor. Ni vedela, da jo z vrha gore že opazujeta Lara in Tara, ki sta tako silno tekli, da sta morali malce postati, preden sta izmenjali prvebesede. Bili sta zares zadihani, čeprav so vse tri pot na Limbarsko goro premagovale prav vsak dan, ko so se odpravljale v šolo.

"Poglej, kako ji gre na živce premagovanje klanca," se je nasmehnila Lara, ko je le prišla do sape.

"Ja, danes še sploh, ko je vstala z levo nogo," se je zasmejala tudi Tara.

"Kaj zdaj? Ji narediva res vesel petek?" je navihano vprašala Lara in pomežiknila sestri. Ta je dobro vedela, kaj ima Lara v mislih. Sestre so namreč zelo dobro vedele, kako misli in čuti vsaka izmed njih.

Morda si v tem trenutku le Sara ni prav dobro predstavljala, kaj naklepata njeni sestri, pa čeprav je bila prepričana v to, da že vesta, zakaj jima to petkovo jutro ni pripravila čarapina.

"Seveda!" je vzkliknila Tara.

Sestri sta se nato prijeli za roke in jih usmerili proti tлом.

"Čar-čar-čar!" sta glasno izrekli, v mislih pa sta gori sporočali, naj izgine za en dan.

Čarovniško sekundo zatem je glasno zabučalo, kot bi v daljavi naenkrat porušili hektarje mogočnih dreves in kot bi se jim naglo približeval hurikanski vodni val. Ta glasen zvok ni trajal niti sekundo in kar naenkrat sta dekleti od mogočne sile, ki je bila potrebna, da je gora usahnila, padli na tla. Pred njima pa je stala Sara.

"Kaj pa počneta? In kaj je bilo to?!" je bila iz sebe.

Lara in Tara, kljub vsemu presenečeni nad neverjetno močjo, ki sta jo sprožili, sta se spogledali in se zahihitali.

Obrnili sta se k Sari. "Vsako jutro stokaš, ko premagujemo te zahtevne klance," je dejala Lara.

"Zato sva se odločili, da ti danes midve polepšava dan, kot ga nama ti vsako jutro polepšaš s čarapinom," jo je dopolnila Tara.

"Ja, vesel petek!" je razigrano dejala Lara, potem pa je dekleti napadlo strašansko zehanje.

Sara je vedela, da sta za to, da je izginila cela gora, vložili ogromno čarovniške energije.

Poleg tega sta to energijo uporabili podnevi in ne ponoči, ko so bile njihove moči močnejše.

Tako ju je Sara pospremila domov in jima pomagala tako, da sta se lahko opirali na njena ramena, saj bi sicer kar popadali po tleh in zaspali.

Ko sta bili obe zaspanki v posteljah, je Sara stekla proti šoli. Tekla je po ravnem, saj klancev Limbarske gore, ki so ji grenili vsako jutro, ni bilo.

"Jah, tako pač je; nismo vsi za jutranjo rekreacijo," je rekla ptičkom, ki so sedeli na malih grmičkih, ker dreves, na katerih so imeli bivališča, kar ni bilo. "Že jutri bo vse tako, kot je bilo," je še dodala. Stekla je hitro, kot je le mogla. "Jupi!" se je še slišalo za njo in prah se je dvignil za njenimi koraki.

Izlet na Limbarsko goro

“Dobro jutro, dragi moji!” je veselo pozdravila razred učiteljica Majda.
"Dobro jutro!" so učenci glasno pozdravili. Razen Lare in Tare ni manjkal nihče.

"Kaj ni danes prečudovit dan? Tak sonček imamo, da bi bilo škoda, če ga ne bi izkoristili!" je bila dobre volje učiteljica.

"Predlagam, da danes namesto pouka odidemo v naravo in imamo biologijo na prostem," se je zasmejala. Razred je bil navdušen, le Janu je bilo vidno žal, da ravno danes ni Tare.

"O ne," je tiho rekla Sara, ki je slišala učiteljice naslednje besede, še preden jih je ta dejansko izrekla.

"Gremo na Limbarsko goro!" je zavpila učiteljica Majda in jo že mahnila skozi vrata, učenci pa so drli za njo.

"Ne, ne," je zastokala Sara in kar obsedela v svoji šolski klopi. "Pa ravno danes!"

Vedela je, da sama nima toliko čarovniške moči, da bi vrnila goro, ki sta jo pred kratkim odčarali sestri. Naenkrat jo je popadel strah, kako bodo sokrajani – sedaj jih je že kar nekaj vedelo za njihove moči – sprejeli zadnjo čarovnijo njenih sester.

"Joj, ko bi zjutraj vsaj skuhala čarapino!" je zahlipala.

"Kaj za ...?" je bila vsa iz sebe učiteljica Majda, ko naj bi stopila pod vznožje Limbarske gore, te pa ni bilo. Učenci, ki so v parih hodili v koloni za njo, so se zaleteli drug v drugega, ko sta Lorena in Peter, ki sta hodila prva, treščila v okamenelo učiteljico.

"Auč! Oh! Au!"

"Sara, zakaj ni Limbarske gore!?" je k rdečelasi sestri, ki je s kar nekaj razdalje zaskrbljeno stopala za sošolci, pritekel Jan.

"Jaz ... Emmm ..." Ni mogla izustiti niti stavka.

"No, reci!" jo je kar malce stresel Jan. "Kaj se dogaja? In kje sta tvoji sestri? Kje je Tara?"

"S Taro je vse v redu," ga je pomirila. "Pridi z menoj!" ga je poklicala in že stekla mimo sošolcev in še vedno osuple učiteljice Majde.

Zakaj je izginila gora?

“Lara! Tara!” je klicala Sara, ko je pritekla v hišo. Prestrašilo jo je, ko je videla, da so vhodna vrata na stežaj odprta.

"Tara! Kje si?" je zavpil tudi zadihan Jan. Sara je tako hitro tekla vso pot, da jo je komaj dohajal, čeprav je bil eden najboljših športnikov na šoli.

"Ni ju!" je prebledela Sara, ko je stala na hodniku njihove hiše, na vsaki strani pa so bila odprta vrata spalnic njenih sester. Postelji sta bili prazni.

Kakšno uro pred tem se je v pisani hiši na vrhu griča dogajalo nekaj posebnega ...

"Oj, dekleta!" je s hripavim glasom zaklical Van Hlod. Že nekaj časa ga niso videli v dolini, saj se je po

ponesrečenem razkritju treh čarovnic, ko je izginila šola, umaknil pred obtožujočimi pogledi v svojo vilo. Zdaj, ko pa je s svojega griča videl, da je izginila cela gora, je bil prepričan, da je spet napočil njegov čas. "Kdaj, če ne zdaj?" si je rekel. Kdaj bodo krajani doumeli, da te tri sestre niso nič prida in da jih je treba izgnati, če ne zdaj? Še prej pa jih je želel izkoristiti za svojo moč; dovolj dolgo je namreč že čakal na položaj, ki si ga je želel. In želel je nič manj kot to, da bi lahko s svojo močjo zavladal in urejal življenja ljudem, kot so mogočni možje nekoč gospodovali ubogim množicam.

Ko je med smukanjem okoli pisane hiše takole razmišljal, je že prišel do vhodnih vrat. Preden je pokljukal, je preveril še, da ga ne opazuje njihova sosedka Sonja, ki se je nekoč že postavila na stran čarovnic. Ko je ugotovil, da ni nikjer nikogar, je vstopil. Lara,

Sara in Tara namreč niso zaklepale vrat, saj so se vedno počutile povsem varno.

"Oooj, kje ste, drage moje?" je spraševal s pritajenim glasom, ko je že hodil po hodniku njihove hiše. Ko je pokukal skozi priprta vrata vseh treh spalnic, je zagledal le Laro in Taro, pogreznjeni v globok spanec.

"Aha! Sem vedel, da sta bili spet na delu!" je bil vesel svojega odkritja.

Ker jih je spremljal že leta, je vedel, da se po čaranju utrudijo in da potrebujejo spanec. "Kako globok je ta, pa bom videl sedaj," je še razmišljal, ko je dekleti že z vlekel v svojo črno kočijo. Samo on je še uporabljal to prevozno sredstvo. Pognal je svojega črnega konja, da je zarazgetal in zdivjal proti njegovi vili na sosednjem griču.

Ko Jan in Sara nista našla Tare in Lare, sta obsedela za kuhinjsko mizo. Sara je Janu postregla z mlekom, sama pa si je pripravila čarapino. Minilo je nekaj časa, potem pa je Jan dejal: "Mi lahko prosim poveš, kaj se dogaja?"

Ko je srknila prvi požirek svojega najljubšega napitka, ki sta ga oboževali tudi njeni sestri, ji je po licu nehote stekla solza. Ko je padla v čarapino, ki je bil čokoladne barve, na vrhu pa je imel belo penico, je napitek postal mavričast. Jan si ni mogel kaj, da ne bi presenečeno odprl usta.

Sara, ki vsega tega sploh ni opazila, je v solzah govorila: "Samo vesel petek sta mi želeli. In tega ne bi bilo, če ne bi bila jaz slabe volje. Vsega sem jaz kriva! In zdaj ne vem, kje sta ..."

"Sara, to kar govoriš, nima nobenega smisla. Začni-va pri tem, zakaj ni Limbarske gore. Morda potem prideva do tega, kje sta tvoji sestri," je ostal zbran Jan.

"Danes prvič nisem pripravila čarapina za dobro jutro, ker se mi je zadnje čase zdelo, da le jaz skrbim za njiju in njuna jutra, v zameno pa ne dobim niti pozdrava. Vse je bilo že samoumevno. Saj nisem njuna mama!" je bila razburjena Sara.

"Dobro. In kaj se je zgodilo po tem?" je drezal dalje Jan.

"No, in ko sem šla v šolo, sta očitno Lara in Sara doumeli, kaj mi je. Domnevam, da sta se hoteli odkupiti in mi polepšati dan," je jokala Sara.

"S tem, da sta začarali, da je izginila Limbarska gora?" je vprašal Jan.

"Ja!"

"Ampak zakaj?"

"Ker vsako jutro, ko hodimo v šolo, samo jaz nergam ob premagovanju teh klancev," je odvrnila Sara in še bolj zajokala v svoje roke.

"Ajajaj," je zagodrnjala buča Dondalabumba, ki je stala sredi kuhinjske mize.

"Ja, vem, Dondalabumba!" je zastokala Sara, Jan pa je obsedel odprtih ust, saj je prvič videl govorečo bučo. A še preden je uspel spregovoriti, je Dondalabumba dejala: "Ja, mali, govorim. In vse vem o tebi. Vesela sem, da sem te končno tudi spoznala."

"N-no, tudi me-mene veseli," je zajeccljal Jan.

"Vendar zdaj ni časa za govoričenje," je hitro nadaljevala Dondalabumba. "Laro in Taro ima Van Hlod."

"Kaj? Van Hlod? Je bil tu?" je razburjeno vstala Sara.

"Ja. Zelo mi je žal, ampak imela sem svoj lepotni spanec in ko sem se zbudila, je bilo že prepozno. Dekleti sta bili že v njegovi črni kočiji, črni žrebec pa je divjal proti njegovi vili," je dejala Dondalabumba.

"Lepotni spanec, kaj? Lepo," je bila spet jezna Sara.

"Veš kaj, draga moja, jaz se vsaj ne šalim s čarovniškimi močmi, česar pa ne morem reči za vas tri!" se je zdaj hudovala tudi Dondalabumba.

"Če se ne bi me šalile s čarovniškimi močmi – kot praviš –, tudi tebe nikjer več ne bi bilo!" je na bučo zlobno zavpila Sara in že zaloputnila z vhodnimi vrati.

Jan, na katerega je kar pozabila od razburjenosti, je gledal zdaj eno zdaj drugo, na koncu pa le skomignil z rameni in stopil ven za Saro. Te ni videl nikjer, le naenkrat je začutil silo, ki ga je potegnila v zrak, da je zavpil od presenečenja. Že je sedel na čarovniški metli, pred njim pa je sedela Sara in gnala metlo proti griču, kjer je stala Van Hlodova vila.

V Van Hlodovi vili

“**H**alo? Je kdo tu?” je tiho vprašal Jan, ki je bil po dolgem času res malce prestrašen. “Šššš,” mu je siknila Sara, ki je stopala pred njim po črnem hodniku Van Hlodove vile, v katero sta vlomila s pomočjo njenega tleska s prstom po mogočnih vhodnih vratih.

“Prav,” je zašepetal Jan in pogledoval zdaj na eno stran in zdaj na drugo, da se ne bi slučajno zdaj zdaj ob njem znašel zlobni Van Hlod.

Tega ga je bilo strah že od malih nog, ko je starec njega in prijatelje podil s ceste, po kateri je hodil, pa čeprav mu sploh niso bili na poti. Sedaj pa je že drugič nehote hodil po vili tega starca, ki je bila tako temna, da se je zdelo, kot da je zunaj noč, ne pa sončen dan.

“Čar–čar–čar,” sta naenkrat slišala čudno popačene glasove iz sobe na koncu hodnika. Sara je stekla naprej, Jan pa za njo.

“Čar–čar–čar,” je spet prišel odmev.

“Van Hlod!” je zavpila Sara, ko je vstopila v veliko črno sobo, v kateri je zagledala svoji speči sestri in zlobnega starca. Lara in Tara sta stoje spali in ponavljali čarobne besede. Van Hlod je stal pred njima s paličico, kot bi skušal dirigirati, in čedalje glasneje vpil: “Čar–čar–čar!”

Še preden sta sestri ponovili za njim, je Sara zatulila, da so se zatresla okenska stekla, Jan pa se je prijel za ušesa. “Stooooj!”

Lara in Tara sta začeli odpirati oči, a je bil spanec preglobok in zdelo se je, kot bi bili hipnotizirani. Stali sta sredi prostora in se majali, saj ju noge niso mogle čvrsto držati pokonci, ko pa sta njuna uma spala.

Van Hlod se je obrnil k Sari: “Ravno prav! Še tretjo sestro potrebujem.”

Še preden je naredil prvi korak proti njej, je Sara tlesknila proti njemu s palcem in kazalcem in rekla: “Čar.” Van Hlod je obstal, kot bi okamenel, pre-mikale so se le njegove oči.

Toda Sarina čarovnija ni delovala dolgo, ker je Van Hlod le malo, kolikor moči je uspel zbrati, premaknil paličico, ki jo je držal v roki. Čarovnija je popustila. Stopil je korak proti Sari. Ta je zopet tlesknila s prstoma in rekla "Čar!" Van Hlod je spet okamenel, toda paličica, ki jo je uspel zamajati, je znova odčarala čarovnijo. Tako še enkrat in še enkrat, dokler ni bilo Sari dovolj.

"Čar-čar!" je zavpila in pogledala proti veliki svetilki, ki je visela s stropa črne sobe. Ta je še isti hip padla na Van Hloda in ga zbila po tleh. Toda starec se ni dal! Okoli njega je zasijal sivi sijaj, ki ga je obkrožal kot oblak. Ko je takrat po Sarini čarovniji priletel vanj svečnik, črna skodelica pa svinčniki, se vse odbijalo od tega sivega sijaja.

Ko se je takole obsijan Van Hlod bližal Sari, ki je stala pri vratih, jo je na hodnik potegnila močna roka in zaloputnila vrata starcu prav pred nosom. Bil je Jan.

Sara se je sesedla na tla s hrbtom naslonjena na vrata velike sobe, kjer se je ravnokar odvilo nenavadno dogajanje.

"On je čarovnik," je dejala, kot bi bila v transu.

"Sem videl, ja," je odvrnil enako zbegan Jan. "Kaj bova zdaj?"

"Ne vem. Vem pa, da ne grem od tu brez Tare in Lare," je odločno sklenila in se dvignila z umazanih tal.

Iz črne sobe pa sta spet lahko slišala: "Čar-čar-čar". Besede je izgovarjal Van Hlod, Lara in Tara pa sta jih še naprej omotični od spanca počasi ponavljali za njim.

Čarobna paličica

Ko sta skovala načrt, kako Van Hlodu iztrgati iz rok čarobno paličico, je Sara previdno vstopila v črno sobo.

"Van Hlod, tu sem," je mirno rekla in se počasi približevala zlobnemu starcu.

"Dobro, si si premislila!" se je razveselil. "Vem, da želiš rešiti svoji sestri, zato brez trikov."

"Kot boš rekel," je na videz poslušna Sara pogledovala proti sestrama, ki sta še vedno stojе trdno spali. V čarovniški sekundi je pogledala še proti vratom, skozi katera se je že tiho izmuznil Jan. Vsega tega Van Hlod sploh ni opazil.

"Lepo stopi sem," ji je s paličico pomignil Van Hlod in pokazal na sredino sobe, tako da bi stala med svojima sestrama. Sara je naredila, kot ji je velel.

"Zdaj pa bomo začarali, da bo Limbarska gora stala pod gričem, na katerem stoji moja vila, da bo ta še višje in da bom zavladal vsem okoliškim krajem pod seboj!" je bil navdušen starec.

"To si želiš?" je vprašala Sara.

"Tišina!" je zatulil, da jo je streslo.

"Oprosti, Van Hlod, toda za to bo potrebno še kaj več kot le naše moči, poleg tega pa sta sestri povsem izčrpani od zadnje čarovnije," je hitela pojasnjevati.

"In ker gre za zle namene, to zahteva dodatno energijo. Zares ne vem, če imamo s sestrami toliko moči, saj ne izhajamo iz družine zlih čarovnic ..."

"Tišina, sem rekel! Ne bomo dovolj močni, praviš? Mislim, da se motiš. Imam namreč čarobno paličico vaše mame!" se je zadovoljno zarežal in z njo potrkal po Sarinem čelu.

Šele sedaj je Sara prepoznala paličico. Bila je umazana od saj, toda zdaj, ko ji je Van Hlod mahal z njo pred očmi, je videla, da se na njej sveti napis "*Tri čarovnice*". Tega je njena mama vrisala, ko je povila tri dekletca. Ko jo je takole objel spomin, je zajokala. Solze so vrele iz njenih oči in Van Hlod sploh ni opazil, da je pod njenimi nogami nastala že prava solzna lužica.

Spomin je povsem ohromil Saro, ki bi morala Janu ob primernem času pomigniti, naj skoči na Van Hloda. Ker pa tega ni storila, je Jan pritekkel kot strela z jasnega za Van Hlodov hrbet. Ta je prej zaslišal korake, se s paličico obrnil proti Janu in ga z njo ošvrknil. Dečka je vrglo ob steno temne sobe, iz katere so se pokazale lisice in vklenile njegovi roki. "Ne," je zastokal Jan.

"Dobro, fantič, malo boš miroval, medtem pa moramo mi čarati," se je Van Hlod spet obrnil k trem čarovnicam. "Sedaj pa ponovite: Čar-čar-čar!"

Sara je stežka ponovila, za njo pa sta ponovili še speči Lara in Tara: "Čar-čar-čar."

V daljavi je zagrmelo podobno kot zjutraj, ko sta Lara in Tara odčarali Limbarsko goro. Toda zvok ni bil tako močan in tresenja še vedno ni bilo. Grič, na katerem je stala Van Hlodova vila, pa je dobil le veliko bulo, tako je velika hiša zlobnega starca zdaj stala postrani.

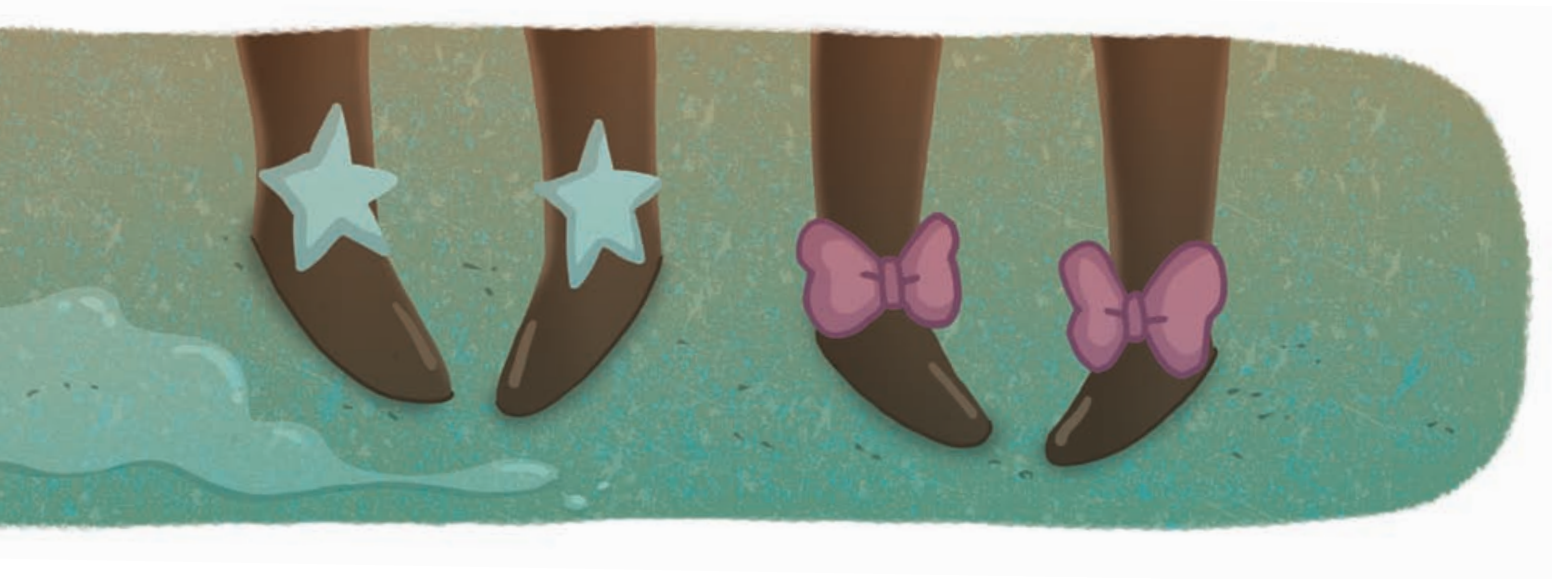
"Še enkrat!" je zatulil Van Hlod. "Čar–čar–čar!"

Še preden so čarovnice ponovile za njim, je Laro in Taro dosegla lužica Sarinih iskrenih solz, ki jih je sprožil spomin na njihovo mamo ... Nanjo jo je spomnil prav Van Hlod, ki je zdaj držal njeno čarobno paličico. Mama namreč ni imela tako izjemnih čarovniških moči kot njene hčere, zato je – kot čarovnice nekoč – uporabljala paličico.

Ko je Larine in Tarine noge zmočila solzna lužica, je dekleti zajela tako silna moč, da so njuni lasje zažareli – Larini čisto belo, Tarini čisto črno. Naenkrat sta obe odprli oči in zagledali ob sebi objokano Saro. Takoj zatem sta ugledali Van Hloda in jasno jima je bilo, da to ne pomeni nič dobrega. Ko je Tara na svoji desni zagledala še priklenjenega Jana, ji je to še dodatno pognalo kri po žilah.

Vse tri čarovnice so se prijele za roke in jih uperile proti Van Hlodu. Glasno, kolikor so zmogle, so zavpile: "Čar–čar–čar!"

V čarovniški sekundi je Van Hlod – izginil. Na tleh se je zasvetila le čarobna paličica, ki se je je še malo prej oklepal zlobni starec. Prikotalila se je do Sare in ko jo je prijela v roko, so njeni lasje rdeče zažareli.

"Videti si kot mama," je rekla Lara. Vse tri so se objele.

"Oprostita mi za mojo sitnobo zjutraj," je zasmrkala Sara.

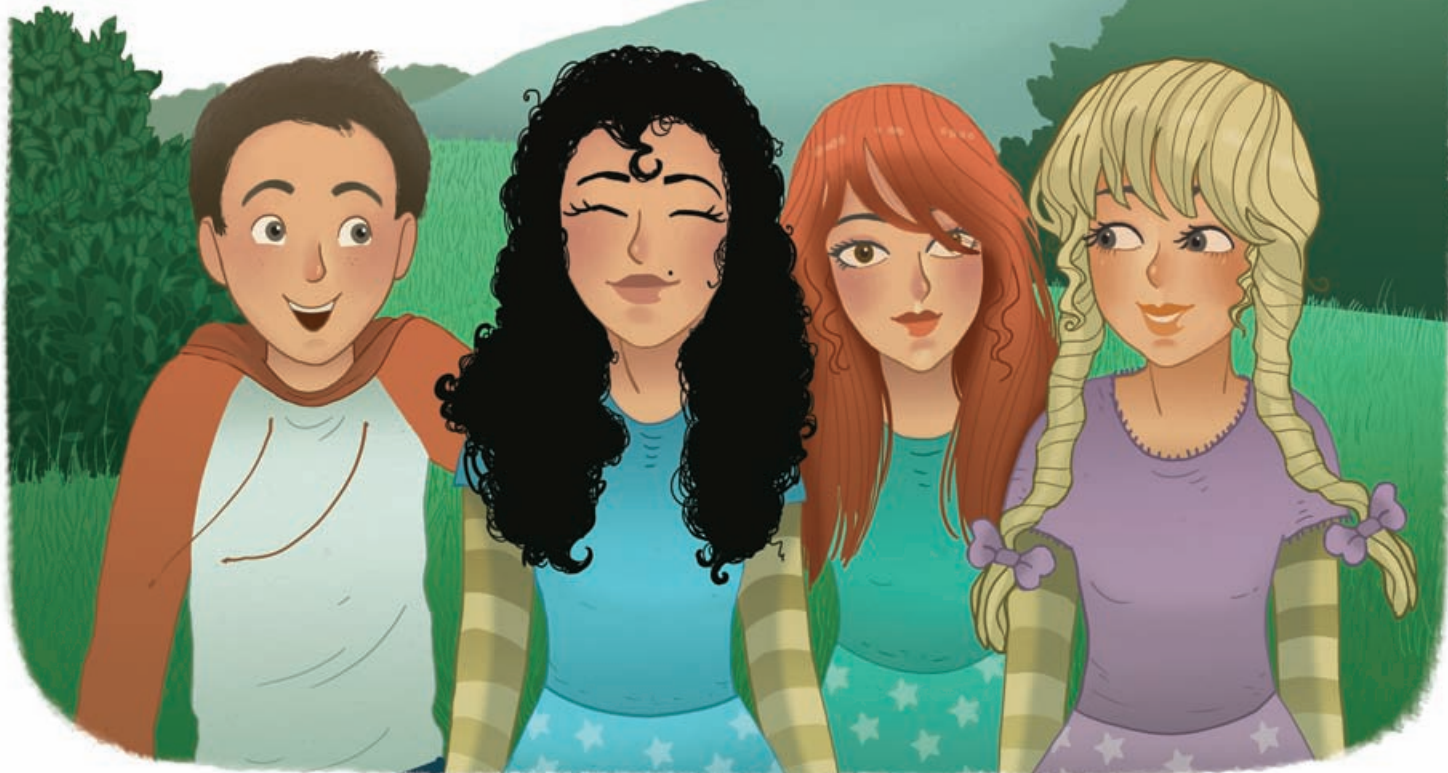
"Nič hudega. Hvala, da si naju rešila," je rekla Lara.

"In nama je žal, da sva začarali Limbarsko goro. Se boš pač morala truditi s premagovanjem klancev," je dejala Tara.

"Bova pa tudi midve kdaj pripravili čarapino," je obljubila Lara in vse tri so se zasmejale.

"Khm khm," se je odhrkal Jan, še vedno priklenjen na steno.

"Ojoj, Jan!" je Tara stekla k njemu, mu s tleskom s prsti odčarala verige in ga objela.

Najboljša buča na svetu

“Dondalabumba!” je zaklicala Lara, ko je vstopila v domačo kuhinjo, na mizi pa ni bilo njihove modre buče.

"Je Van Hlod ukradel tudi Dondalabumbo?" se je prestrašila Tara.

Sara se je ustrašila najhujšega. Dondalabumba bi lahko izginila, saj je imela to sposobnost, vendar se v tem primeru ne bi mogla več vrniti k njim, tudi če bi hotela. Še preden pa je kaj odgovorila, se je slišalo stokanje, ki je prihajalo izpod kuhinjske mize.

"Uf, ah ..."

"Dondalabumba! Kaj pa delaš pod mizo?" je vzkliknila Lara, ko je dvignila pikčast namizni prt in pod mizo zagledala stokajočo bučo.

"Nič," je bila užaljena buča, ki je imela udrti eno stran, da je iz nje tekel živo rdeč sok.

"Dondalabumba, povej, kaj je!" je milo rekla Lara, dvignila bučo s tal in jo položila na mizo.

"Jaz sem jo užalila," je vskočila Sara. Pri tem je pobožala Dondalabumbo po udrti strani, da se je hipoma popravila in zasijala še bolj sijoče kot prej. "Rekla sem ji, da je brez našega čaranja nikjer več ne bi bilo," se je pokesala Sara.

"Dondalabumba, Sara te ni hotela užaliti, prepričana sem," se je Tara postavila sestri v bran.

"Vendar je imela čisto prav. Sploh ne vem, kaj delam pri vas. Navadna buča sem in bi morala že zdavnaj zgniti na Van Hlodovem vrtu," je bila še vedno vidno prizadeta Dondalabumba.

Nekdaj je res počivala na njegovem vrtu, ta pa jo je hotel skuhati za zwarek, ki bi ga zлил na občinsko upravo, da bi izginila, nato pa za to obtožil tri čarovnice. K sreči so bučo pravočasno rešile in jo prinesle domov, kjer je, ko so jo vse tri pobožale, oživela in postala najbolj modra buča na svetu.

"Poleg tega sem se tako strašno bala, da vas ne bo več nazaj, da sem se kar vrgla z mize," je pristavila buča.

"Ah, daj no, Dondalabumba, veš, da te ne bi nikdar zapustile. Saj smo družina," je dejala Sara. "Oprosti za to, kar sem v jezi rekla," je še dodala.

"Si pa tepka, veš," ji je z nasmehom dejala tudi Lara.

"Ja, saj vem," je rekla buča. "Zdaj pa ... Jaz vas bom že počakala, vas pa tudi že čakajo sošolci in učiteljica Majda," jim je pomignila proti vratom.

"Dondalabumba, ti si najboljša buča na svetu!" so zavpile vse tri in že stekle proti mestu, kjer je še zjutraj stala Limbarska gora. Jan je spet sopihal za njimi. Goro morajo pričarati nazaj!

Vrnitev Limbarske gore

Ko so se na mestu, kjer je stala Limbarska gora, začeli zbirati še ostali krajani, je kar naenkrat tako zabobnelo, kot bi se jim trgala tla pod nogami. Spet se je zaslišal zvok sečnje dreves in bližajočega se vodnega vala. Ta je bil vedno bliže, da so se ljudje razbežali, le učiteljica Majda je še vedno kot okamenela stala na svojem mestu. Pred njo se je zdaj dvignila mogočna gora, ki je kar rasla in rasla, učiteljica Majda pa je povsem bleda dvigovala pogled za njenim vrhom. Ko je gora obstala in spet zasijala takšna, kot je bila dan prej, je učiteljica omedlela. Nihče ni

vedel, da so z bližnjega grička združile moči tri čaravnice, ki so mogočno goro pričarale nazaj. Ker so bile vse tri, jih čarovnija ni tako utrudila.

Ko se je učiteljica Majda zavedla, so pri njej že stala vsa tri dekleta. Lara ji je pihala z velikim drevesnim listom, Tara jo je polila z nekaj kapljicami vode iz reke, ki je zopet tekla ob gori, Sara pa jo je spraševala: "Učiteljica Majda, ste v redu? Učiteljica Majda?"

"Kaj, kje ...?" je bila zmedena učiteljica. "Ve?" se je zazrla vanje. Ob njih so se zbrali tudi že ostali krajani.

"Ste bile ve?" je že bolj prisebno vprašala dekleta

učiteljica. Spraševala jih je, ali so one krive za izginotje velike gore.

Še preden so odgovorile, je stopil naprej Jan. "Ne, niso bile one."

"Ne?" se je začudila učiteljica, Jana pa so presenečeno pogledali tudi ostali.

"Ne. Jaz sem ukradel nek čuden zvarek gospoda Van Hloda in ga zlil v reko pod goro, takoj zatem pa je ta izginila," se je zlagal Jan. "A če bi vedel, da se bo to zgodilo, ne bi tega nikdar storil, prisežem," se je vidno pokesal za nekaj, česar ni storil.

Tara ga je hotela ustaviti in ga prijela za roko, vendar se je izmaknil in ostala je tiho.

"Zakaj pa si mu ukradel zvarek?" je vprašala učiteljica.

"Ker se mi je dozdevalo, da ne naklepa nič dobrega," se je spet zlagal Jan. Temu, da bi Van Hlod naklepal nekaj slabega, res ni bilo težko verjeti. Učiteljica je le dodala: "Dobro!"

Vstala je in otresla s sebe zemljo.

"Goro imamo nazaj!" je zdaj vzkliknil glas iz množice. "To! Enkratno! Bravo!" so se pridružili še ostali zbrani in zaploskali. Tara je hvaležno pogledala Jana, ta pa ji je pomežiknil.

Krajani so bili srečni, še srečnejše pa so bile ptice, srne in lisice, ki so se že urno vrnile v svoj gozd. Dekleta so bila zadovoljna, da so stvari take, kot so bile. Še bolj vesele pa so bile, da bo zdaj mir pred Van Hlodom. Vsaj nekaj časa!

Alenka Klopčič

Čarovniška knjiga III ali kako je izginila gora

ilustrirala Marta Bartolj

lektorirala Maja Sušin

oblikovala Jamaja, Maja Rostohar

izdala Eko knjiga d.o.o.

tisk Tiskarna Januš

Ljubljana, oktober, 2011

1. natis, 1. izdaja

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

KLOPČIČ, Alenka
Čarovniška knjiga III ali Kako je izginila gora / Alenka Klopčič
; ilustrirala Marta Bartolj. - 1. izd., 1. natis. - Lukovica : Eko
knjiga, 2011

ISBN 978-961-93140-3-6

258356224

Vse pravice so pridržane. Noben del te knjige se brez pisnega dovoljenja avtorice ne sme v nobeni obliki reproducirati ali z uporabo elektronskih sistemov predelovati, kopirati, tiskati, razmnožiti ali razširjati. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano javno objavljati knjige ali njenih delov, distribuiranje in dajanje v najem.